

„Esti încă tânăr, atâta timp cât admiri și în măsura în care admiri.”

- Lucian Blaga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul II
Numărul 99 (6579/1144)
22 - 28 mai 2013

Mugur „Illuminati” și compasul din inima sărăciei noastre

Cezar
A. Mihalache

Deși strecurat abil în diferite scenarii-cior ale diversiuilor privind numele unor posibili candidați la prezidențiale, Mugur Isărescu este, în mod real, ultimul interesat de o asemenea „construcție” (sa nu-i spunem, „zidire!”). Pentru că, uman vorbind, cine ar renunța, mai ales ajuns la vârsta tabieturilor senectuții, la confortul și siguranța dată de mandatele certe (și „fără număr”, precum banii intrați de la FMI în visteriile Bank of Isărescu) de guvernator al Băncii Naționale? Cine ar renunța la prestația dată de statutul de „guvernator”, și iată că matusalemicul Illuminati mai are un pic și îl întrece pe fruncea geniului carpatin, ras de la jumătate cu gloanțele de neargint, pentru a lua bobârnace și a primi apelative precum cele încasate de javra cea (ne)ordinară, ori a-și leza somnul de guvernare al guvernantei eurocoloniale cu suspendările puse la cale de mâțele securistice ori a suporta alte feluri de umilințe publice? Mai ales că actualul guvernator nu va înmuguri niciodată de entuziasmul agorei. El este, ca nivel al plăcerilor și desfătărilor la sauna publică a mulțimilor, un personaj retras (dar nu pensionat!). Și nu pare, de fel, ca distins bancher, un împătimit al băilor de mulțime. Cel puțin, nu a celor nematematice.

În fapt, cel mai bun răspuns l-a dat chiar el. Căci, de ar fi mustit la oțetul prezidențialelor, spărgând singur sticla spumantului rafinant pentru a o lepăda la haznaua politică, nu ar fi ieșit public să declare că își dorește un nou împrumut de la oficina FMI! Un nou împrumut pentru o Românie pe care, cu echerul și compasul, pare însărcinat și îndatorat să o lase să se mai dea o dată peste cap pe toboganul îndatorării.

Și nu este vorba doar că Mugur Isărescu își ia înapoi vorba dată nici acum un an; când vorbea în pilde despre obligația țării de a nu mai intra sub tăvălugul FMI. Că nu mai așa România putea dovedi piețelor financiare că se poate descurca singură. Atunci spunea că e

vorba „de credibilitate”. Azi tot despre „credibilitate” vorbește, dar pe invers. Cum a fost, de fapt, tot timpul. Adicătelea, cum ar spune frații din frăție (!), cu vârful compasului (masonic) în sus! Să tragă țara în țeapă; iar și iar...

Așadar, nici un personaj cu pretenții la prezidențiale nu ar fi riscat un astfel de mesaj, al reîndatorării la FMI într-un an al maximumului de rambursare! Nu s-ar fi pronunțat în favoarea unui nou acord, care ne va costa cel puțin câteva procente în plus, ca preț al extinderii perioadei de „acoperire”, în mijlocul celei mai grele perioade de rambursare a unei părți (doar a unei părți!) din împrumutul accesat. Desigur, surprinzător este faptul că a

fiecare dintre noi, sub o nouă povară. Povară ce se va reflecta în noi și noi condiții și „garanții” cerute de FMI și apostilate prin pârgurile fiscale.

E drept, lui Mugur Isărescu îi este ușor să vorbească de un nou acord. Pentru că a avut parte doar de partea plină a paharului, în vremea când a fost director al Fondului de Investiții BNR, unde au făcut nenumărați „pui” (dacă nu de aur, cel puțin pe patru roți și sub forma unor înzestrări de te miri ce larg e obiectul de activitate al Băncii Naționale!). Îi este ușor să vorbească și pentru faptul că el nu a fost afectat de reducerea cu 25 la sută a salariului.

De aceea, nu l-ar deranja un nou împrumut care, în extremis, nu l-ar seca la

ieșit chiar guvernatorul să vorbească în favoarea unui nou acord cu FMI. Și nu l-a scos în față pe majordomul de serviciu să arunce vorbele comunicării. Acel personaj selenar pe care nici măcar o ironie nu-l vestește, rolul lui fiind tocmai de încasator de lovituri, pentru a ține la adăpost imaginea guvernatorului. Nu carecumva să-l agațe agora chiar de reverul colanului (ori poate de poalele șorțului!) pentru a-i arăta sfera de cuvântări și opinii pe care nu are voie niciodată să le exprime public. Or, acum Mugur Illuminati Isărescu a expediat el comunicatul-„opinie” către țară, riscând etichetare cu sloganul rezervat până mai ieri Cotrocenilor. Și rămâne de văzut cât se va prăbuși guvernatorul pe scara popularității nepopuliste după acest mesaj al disponibilității de a înghesui țara, și pe

inimă cu încă o „proprie” de solidaritate pentru austeritate (!). Ba, poate mai face rost de niște dividende pentru noua sa afacere, pensiunea-boierească de la Drăgășani (poate, până la urmă, se pensionează, totuși!) Și nici nu l-a arătat nimeni cu degetul pentru salariul „nesimțit”... de nimeni. Și da!, ar vota pentru un nou acord. Din motive de credibilitate. De credibilitate în fața celorlalți „frați”! Credibilitate care l-a făcut să țină piept intrărilor de aur în rezerva țării, având el o „superstiție”, de fapt o dicție între frați, că rezervele de aur ale țării nu trebuie să depășească 100 de tone, hai, cu dărnicie de la el, maximum 103 tone!

„Nem lehetséges!” (Nu este posibil!)

Iulian
Chivu

Pe români ar trebui să-i intereseze cel puțin tot atât de mult de ce România rămâne, contra opțiunii multora dintre ei, tot Republică și nu revine la Monarhie, pe cât îi interesează pe unguri ca articolul 1 din actuala Constituție să fie radiat în primul său alineat care stipulează imperativ: România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil”. Că lucrurile nu stau așa, nu sunt de vină numai ei!

Trufia ungurului e bine cunoscută pe plaiul mioritic, fie și atunci când considerăm că Răsunetul lui Andrei Mureșanu, de peste veac, ne găsește veghea anacronică. Și apoi cum să nu vină și Kelemen Hunor să ceară radierea alineatului respectiv, când noi înșine cerem schimbarea zilei naționale de la 1 Decembrie de pildă cu cea de 31 Mai, Ziua Mondială fără Tututun, iar Deșteaptă-te, române! cu un șlagăr din repertoriul lui Nicolae Guță sau al lui Adi de la Vâlcea. Kelemen Hunor este și el sceptic în ce privește intervenția propusă, aceasta nefiind „o chestiune în jurul căreia să formeze consens.” Este desigur „o părere pe care, găsesc ungurii, au datoriat să o formuleze fără a ține cont de șansele pe care le pot avea.” Ungurii anunță că vor face această propunere în scris, tot așa cum au fost făcute și altele, gen cele privind libertatea de a cumpăra o armă de foc cu glonț tot așa cum cumperi un kilogram de castraveți, ori cele privind reintroducerea pedepsei cu moartea prin execuție publică televizată, ca să fie și altora de învățătură, precum în celebrul Cod al lui Caragea. Ungurii știu deja răspunsul pentru sugestia lor: nem lehetséges ! Adică, pe românește, nu este posibil! Li s-a spus și oficial și au conștientizat-o și în Parlament când „superstiție”, de fapt o dicție la problemele lor sacre, români, indiferent de culoare politică, s-au solidarizat fără echivoc și necondiționat. Alta este însă problema noastră: în Parlament nu se aude vocea opoziției, așa încât secretarul Comisiei de la Veneția, Thomas Markert, a constatat fără rezerve că „Forumul Constituțional a organizat peste 40 de întâlniri în în-

treaga țară, ceea ce i-a permis colectarea propunerilor din toate părțile societății românești...”

Și cu toate că dezbaterile publice se face în genul democrației reprezentative, cu politicieni și specialiști, la Forumul Constituțional s-au primit numeroase sugestii pentru modificarea Constituției, ceea ce ar trebui să dea de înțeles că o astfel de problemă nu este numai una a specialiștilor și politicienilor, ci a tuturor românilor, fie că aceștia vor un Vlad Țepeș ca președinte, fie că vor echilibrul și siguranța garantate de Monarhie, fiindcă simpla prezență a Patriarhului la treburile statului nu are decât o funcție creștin-morală.

Că întreg proiectul modificării Constituției va trece prin Parlament fără emoții (două treimi din numărul membrilor fiecărei camere e ușor de realizat în actuala structură) e lesne de presupus, ce dacă numeroase scrisori au fost adresate Forumului în legătură cu numărul parlamentarilor, în spiritul a ceea ce s-a decis prin Referendumul din 22 noiembrie 2009 privind parlamentul unicameral. Dar și în această chestiune a intervenit USL: de la referendumul valid în condiții de 50%+1 din electorat, cvorumul scade la 30 la sută. Minimalizarea cauzelor care au condus la unele propuneri constituționale, cotate ca năstrușnice sau trăsnete, nu este o soluție; problema rămâne, indiferent de ce natură ar fi ea. Cauza ei nu interesează. De ce vor totuși românii arme cu glonț? Nu cumva nevoia de securitate este neglijată? De ce vor românii reintroducerea pedepsei cu moartea? Nu cumva gradul de infracționalitate a crescut alarmant și se apreciază că sistemul penitenciar este ineficient? Ungurului i se spune simplu: nem lehetséges!

Dar acestor români care fac propuneri trasnite cum li se răspunde? Mentorii comuniști din ideologia PSD știu din învățătura marxist-leninistă că și tăcerea este un răspuns, iar amânarea este totdeauna o soluție de calmare a spiritelor. Și mai știu ei că atitudinea românească nu are nerv și se stinge totdeauna în emoționalul defensiv, mioritic.

Continuă promovarea conceptului și imaginii „ținutului secuiesc”

Ioan
Lăcătușu

Sfidând adevărul istoric și disprețuind populația de naționalitate română din județele Covasna și Harghita, conducerile administrațiilor celor două județe și a majorității localităților etnic mixte din cuprinsul lor, continuă promovarea conceptului și imaginii unui „ținut secuiesc” în istoria căruia românii nu se regăsesc și a căror strategii de dezvoltare pentru viitor sunt elaborate cu excluderea totală a românilor din zonă și a celor din conducerea țării. Pe lângă numeroasele exemple punctuale publicate, în decursul anilor, venim astăzi alte câteva aspecte la fel de semnificative pentru înfăptuirea, pas cu pas, a separatismului pe criterii etnice a așa-zisului „ținut secuiesc”, în inima României.

În primul rând, este vorba de editarea, în cursul anului trecut, a mai multor volume dedicate marcării împlinirii a 550 de ani de la declararea ca oraș a localității Sfântu-Gheorghe, fără consultarea și implicarea specialiștilor, a instituțiilor și asociațiilor culturale românești din zonă și, în consecință, fără consemnarea corespunzătoare, în spiritul adevărului istoric, a contribuțiilor românilor,

atâtea câte au fost acestea, la istoria locală. Nu trebuie ignorată nici relativa recentă editare a monografiei comunei Zăbala, lucrare redactată numai în limba maghiară, la lansarea căreia nu a fost invitat niciun reprezentant al comunității românești, comunitate care reprezintă aproape un sfert din totalul populației comunei.

Un act mârșav l-a reprezentat încă editarea manualului de Istoria Secuimii de către consiliile județene Harghita și Covasna, volum care, pe lângă numeroasele informații referitoare la principalele evenimente, instituții, personalități, mituri și legende referitoare la istoria secuilor și maghiarilor din fostele scaune secuiești, are ca principală caracteristică o regretabilă și nepermisă omisiune, respectiv nepunerea în evidență, în spiritul adevărului istoric, a numeroaselor și durabilelor relații și interferențe ale secuilor cu românii. Aceste omisiuni sunt menite să creeze imaginea unui grup etnic compact, pur secuiesc. Prin gravele lipsuri și eludarea adevărului istoric, manualul Istoria Secuilor, recent apărut, finanțat de instituții ale administrației publice locale din județele Covasna și Harghita, cultivă lipsa de responsabilitate

față de trecut și tendința de izolare etnică a maghiarimii din aceste zone a fostelor scaune secuiești, cu grave consecințe pentru formarea viitoare a tinerilor maghiari.

Nu trebuie să trecem cu vederea inaugurarea panoului panoramic, în centrul municipiului Sfântu-Gheorghe, în preajma zilei de 15 martie a.c., ansamblu care prin imaginile selectate de pe site-ul virtualisszekeleyfold.ro continuă aceeași strategie de promovare publică a unui „ținut secuiesc” din care românii lipsesc cu desăvârșire. Ba, mai mult decât atât, cu ocazia inaugurării panoului, Tamas Sandor, președintele Consiliului Județean Covasna, a ținut să afirme: „(...) Am dori ca Ținutul Secuiesc să devină o mândrie a tuturor, a secuilor, a maghiarilor și a românilor deopotrivă...”. Cum ar putea să devină o mândrie pentru români - îl întrebăm noi - un ținut în care istoria și cultura românească nu se regăsesc în imaginile-simbol promovate de conducerea etnocentrică a acestui „ținut”?

Îi reamintim domnului Tamas Sandor faptul că nu era diminuată cu nimic frumusețea panoului panoramic respectiv, și nici istoria secuilor, dacă, alături de frumoasele imagini ale Castelului Daniel de la

Vârghiș, de frescele bisericii reformate de la Mugeni, precum și celelalte „scene celebre ale istoriei Ținutului Secuiesc”, erau prezentate și: ansamblul Bisericii Ortodoxe „Adormirea Maicii Domnului” din Târgu-Secuiesc (1754), cu clopotniță de lemn și școală confesională (1838); Biserica Ortodoxă „Adormirea Maicii Domnului” din Belin (1776); Biserica Ortodoxă „Adormirea Maicii Domnului” din Zăbala (1777); fragmente din fresca Bisericii Ortodoxe „Sfântul Nicolae” din Brețcu (1783); Școala Confesională Ortodoxă din Sfântu-Gheorghe (1799) sau o prveliște a plaiurilor în care s-a născut Miorița, din zona Covasnei, Buzăului Ardelean ori Topliței Române.

O altă mostră de aroganță și lipsă de respect față de românii din județul Covasna, cetățeni care reprezintă un sfert din populația totală a județului, a reprezentat-o organizarea unui forum, în cursul zilei de 25 martie a.c., de către Centrul de Informare Europeană din cadrul Consiliului Județean Covasna, cu tema „Județul Covasna 2020 - program pentru dezvoltarea județului și pentru construirea comunității”. A discuta despre dezvoltarea județului Covasna, în următorii șapte ani, în cadrul proiectelor „Transilvania - 2020” și „Potsa Josef”, în

absența reprezentanților populației românești din județ (parlamentari, consilieri, primari, lideri ai societății civile, publiciști etc.) este o nouă probă elocventă a unui comportament anacronic și antieuropeean.

Având în față aceste câteva exemple, punem din nou întrebarea: Dacă și fără instituționalizarea „ținutului secuiesc” se pot întâmpla asemenea fapte vădit antiromânești, la ce se pot aștepta românii dacă, „Doamne ferește!”, dezideratul separatist al formării unei enclave etnice în Arcul Intracarpatic devine realitate? Așteptăm punctul de vedere al Instituției Prefectului - Județul Covasna, al aleșilor românilor din județ și al tuturor celor care nu sunt indiferenți față de producerea unor asemenea regretabile derapaje, demersuri care nu sunt „invenții ale naționaliștilor români”, ci fapte concrete, cu consecințe deosebit de grave pentru conviețuirea interetnică din zonă, pe termen mediu și în perspectivă.

Zerocrația necesară

șmecherie și cei ce sunt complet inconștienți de zerotehnia lor. Deși sunt și ei foarte periculoși, nu are nici un rost să vorbim despre zerocrații înăscuți; marnatură e dificil de pus sub acuzare. Vorbim despre zerocrații isteți, cei care îți întorc vorba tot timpul, ca metodă imuabilă de a face, din alb, negru.

Zerocratul nu poate accepta că e zerocrat, tocmai din această cauză: faptul că e zerocrat. Și nici nu l-ar putea interesa să știe. El trăiește un paradox; din cauza asta, a zerocrației. Nu vei auzi niciodată un zerocrat că afirmă: „Bă, da zerocrat am fost!”. El se crede deștept și e fericit. Ceilalți sunt nefericiți pentru că e el fericit și îi privește de la înălțimea unde s-a cocoțat. Zerocratul nu e niciodată nefericit. Societatea nu-și pune niciodată mîntea cu ei și, din cauza asta, trecând neamendați, zerocrații ies în față. Și ne conduc, dar nu în tăcere; trebuie să știe tot norodul ce frumos colorați sunt. Ei își asumă

construcția societății.

E normal ca zerocrații să-i considere nefericiți pe oamenii normali, deoarece sunt făcuți nefericiți chiar de ei, zerocrații. „Zerocrat să fii, noroc să ai” sau „Zerocrat, dar tenace” nu sunt vorbe goale.

Aș putea să întind pelteaua la nesfârșit, dar asta ar fi de domeniul zerocrației, ca unul dintre principiile de bază ale acesteia. Cine are urechi de auzit aude. Și înțelege fiecare ce poate sau cum îl mână interesul. Zerocrații înțeleg doar ce vor ei. Ei hotărăsc cine, ce și cum. Ei dau verdicte și tot ei le iau înapoi. Îți sunt necesari foarte puțini bani să fii zerocrat, dar poți câștiga din asta. Intelectualul are o reținere când e vorba să se bage în față; ridicolul existenței îl avantajează doar pe zerocrat. „Ce contează că nu-l duce capul. Nu vedeți ce muncitor și ce locvace e?”, puteți auzi nu de puține ori.

Cei mulți și zerocrații

nu au totdeauna dreptate, dar, structural, în lungul fir al timpului, forța pumnului poate fi înlocuită foarte ușor cu forța pumnilor. Și, mai ales, forța inteligenței poate fi înlocuită cu forța pumnilor, pentru simplul fapt că inteligența, prin definiție, exclude forța.

Alianța în zerocrație creează forță. Zerocrații simt nevoia să se adune; întâi la o bere. Mai pe urmă, să nu rămână berea fără efecte, iau și decizii. Nu în ce îi privește, ci în ceea ce îi privește pe ceilalți. Și cred că au dreptate. Zerocrații nu au cum să nu creadă că au dreptate. Nu stau să li se dea dreptate. Se aliază tocmai pentru a da ei dreptate altora.

Zerocratul nu-și pune problema dacă are dreptate sau nu. Nu poate să-și pună problema asta tocmai din cauza condiției precare în care se află și nu are cum să știe. Zerocrații nu au un coeficient de inteligență ridicat; nici nu le trebuie. Și-l ridică singuri. Și se înveselesc fără nici un

motiv. Intelectualii, cei cu noocrația, dușmanii lor genetici, au toate motivele să fie triști; inteligența te face să ai îndoieli și să nu fii prea vesel de ce vezi.

Zerocrații au doar instinct genezic. Se înmulțesc în prostie. Sunt veseli. Sunt bucuroși că pot fi mai mulți. Oricare dintre ei îți poate da în cap pentru a-ți lua banii. Cu mulți bani, te poți crede orice vrei, te poți crede chiar și deștept. Îți poți imagina că poți influența destinele celor din jur. Neavând prea multă imaginație, chiar faci asta, cu mult înainte de a crede că gândești. Noocratul e trist că trebuie să coabiteze cu zerocratul, în cadrul Fandomului. Zerocratul e vesel să-l vadă pe noocrat că-i suportă existența. Unitatea în diversitate e, în acest caz, unitate în diversiune.

Victor Ponta și căruța autonomistă a UDMR-ului

Claudiu
Aiudeanu

Recent, Borboly Csaba, președintele Consiliului Județean Harghita, din partea UDMR, afirma, într-un interviu acordat Postului Duna TV din Ungaria (confirmând și declarațiile anterioare pe tema steagului secuiesc venite dinspre consilierul lui Ponta, G. Frunda) că Victor Ponta, potrivit promisiunii făcute UDMR-ului, va legaliza arborarea „steagului secuiesc” pe instituțiile publice ale statului român dacă există hotărâri ale consiliilor locale sau județene! De ce Ponta nu a dezmințit declarațiile respectivului? Mai mult, de ce nu a luat poziție fermă față de incitarea primarilor udemerști de către liderii UDMR de a menține arborat sau de a arboră „steagul secuiesc” pe primăriile din județele Covasna, Harghita și Mureș? Există oare o legătură, un adevăr, între acele declarații și non-combatul premierului Ponta? Orice om normal din această țară cu o logică minimă se poate întreba: dacă nu împărtășești aceste opinii exprimate în mod public și care te vizează – ce fac parte din arsenalul planului de enclavizare teri-

torial-etnică maghiarosecuiască a unei zone din teritoriul țării al cărei prim ministru ești – de ce nu le dezminți și nu le combați în mod public? Ca atare, în acest caz situația a devenit de-a dreptul demențială dacă ținem seama și de faptul că hotărârea Consiliului Județean Harghita prin care „steagul secuiesc” fusese declarat ca steag al Județului Harghita a fost anulată definitiv și irevocabil, ca discriminatorie la adresa românilor din acest județ, de către Curtea de Apel Tg. Mureș. Luând în calcul și că domnia sa, premierul României, este de profesie jurist, fost magistrat, este cu atât mai mult de neînțeles de ce nu acționează pentru punerea deîndată în practică a hotărârilor judecătorești în acest domeniu.

Este evident că atitudinea domnului premier în contextul acțiunilor și manifestărilor recrudescențe subordonate dezideratului autonomist-teritorial pe criterii etnice maghiarosecuiești, ce se derulează în ultima perioadă de timp în România, este una echivocă. Luăm ca exemplu și cazul fascistului unghorhyst și szalaszt Nyiro Jozsef de la declanșarea căruia a trecut un an fără ca să fie stopat și finalizat de

autoritățile române. Aceasta pentru că în continuare în Județul Harghita există două școli și o stradă ce poartă numele horthysto-szalasistului antisemit și antiromân Nyiro Jozsef iar în același județ, la Odorheiu Secuiesc, există și un bust al acestuia amplasat într-un loc public. La fel și în această situație, de altfel arhicunoscută, datorită impactului avut în mass media și scandalului internațional iscat pe această temă anul trecut, ce se încadrează perfect în prevederile O.U.G. 31/2002, Guvernul României nu întreprinde nimic concret și eficient, prin instituția prefectului abilitată în acest scop la nivelul județului respectiv. Dovada că este vorba de o atitudine echivocă și acum, o reprezintă poziția onor guvernului condus de domnul Ponta care deși admitând într-un târziu, prin spusele unui secretar de stat din M.A.I., soluționarea acestei probleme în baza legii, condiționează acest lucru cu grija de a menține o stare de normalitate între comunitățile locale din zona respectivă.

Foarte corect, dar „o stare de normalitate” nu înseamnă oblojirea sentimentelor fasciste, horthyste, szalastice antiromânești și antisemite ale unor membrii

sau a unei părți a comunității maghiare sau secuiești!

O stare de normalitate între comunitățile locale poate fi asigurată simplu și eficient numai prin aplicarea legii, prin obligația acestor comunități, indiferent care sunt ele, de a respecta legea așa cum se întâmplă în celelalte țări!

Există precedente recente când tot din dorința de a menține o stare de normalitate – lucru cu care sunt perfect de acord – la nivelul comunităților locale s-a omis aplicarea fermă a legii și s-a tergiversat în mod nepermis ceea ce a avut drept consecință multiplicarea acțiunilor cu caracter neorevizionist, revanșard, exclusivist etnic, șovin, autonomist-separatist pe criterii etnice, de ofensă a însemnelor și simbolurilor naționale ale României, declarații anticonstituționale ale unor lideri ai UDMR privind caracterul național al statului român, de amenințări publice cu moartea ale unor români locuitori ai așa zisului ținut secuiesc făcute pe fondul unei educații și a unor concepții exclusivist-șovine total antiromânești; vezi cazurile repetabile ale lui Csibi Barna, ultrașovinul xenofob și rasist antisemit și antiromân de la Miercurea

Ciuc, manifestările dedicate ocupației horthyste a părții de nord-vest a României, de la Miercurea Ciuc, acțiunile de omagiere a cultului criminalului de război horthyst antiromân și antisemit Wass Albert, articole defăimătoare, calomnioase și jignitoare la adresa românilor și de ofensă adusă statului român apărute într-o serie de publicații în limba maghiară din țara noastră, amenințările cu moartea ale elevei române Sabina Elena pentru că a purtat bentița tricoloră în țara ei România, dar într-o zonă unde secuii sunt majoritari, etc.!

Este de neconceput că în fața unor astfel de manifestări evidențiate printr-o gravitate absolută, derulate de o parte a minoritarilor alogeni, maghiari și secuici din România care însumate vizează siguranța națională a țării, domnul premier al României nu ia poziție publică fermă, clară și neechivocă de condamnare și dezavuare a lor, așa cum, în situații cu mult mai puțin grave au făcut în țările lor premierii Spaniei, Slovaciei și Australiei sau președintele Rusiei.

Mișcarea pentru Constituția Cetățenilor și patimile lui Dan Puric

Romeo
Tarhon

Mitingul autorizat-neautorizat (!) din ziua de Joi, 9 mai 2013, organizat în Piața Constituției de către economistul Constantin Cojocaru, liderul Partidului Poporului -LC și al Mișcării pentru Constituția Cetățenilor, miting anunțat ca manifestare de stradă pentru unitatea de spirit a neamului românesc prin promovarea unei Constituții cetățenești care să stopeze jaful, distrugerea națiunii, alungarea românilor în exod, genocidul, nedreptățile sociale și să aplice redistribuirea avuției naționale și alte reforme reparatorii, a avut, din nefericire, o participare modestă. Cauza invocată este embargo mediatic pe care îl reclamă vehement Constantin Cojocaru. Eu cred că este, mai degrabă, încă o dovadă a faptului că națiunea română își doarme somnul cel de moarte din care nici clopotele disperării neamului nu ar mai trezi-o, necum apelul unor voci din ce în ce mai stinse, mai îngădite, mai izolate...

De ce am calificat

drept „autorizat-neautorizat” acest miting? Fiindcă autoritățile slugarnice politrucilor, începând cu scamatorul Sorin Oprescu și sfârșind cu măscăricii Ponta și Antonescu, au sabotat cu abilitate ieșirea în stradă a românilor din spatele lui Constantin Cojocaru, tergiversând aprobările, încercând procedurile și „uitând” să se pronunțe oficial până la ora anunțată a manifestației, ceea ce a împiedicat asumarea mediatizării evenimentului de către organizatori. Acestea au fost explicațiile domnului Cojocaru în fața unui reprezentantului și a negociatorului jandarmeriei, trimiși la fața locului pentru a cântări, de fapt, proporțiile și riscul mitingului pe care l-au îngăduit totuși, abia când au constatat că cei nu mai mult de 40 de oameni adunați în marea parcare din fața Casei Poporului nu puteau reprezenta un pericol de mobilizare la revolte și revoluție a maselor din ce în ce mai agonice, mai indiferente, mai dezorientate, mai sufocate de probleme existențiale, mai lipsite de încredere și speranțe în vreo formațiune, grupare, alianță,

mișcare sau lider politic sau civic.

Iar dacă luăm în seamă cu ce mizerii împroșcă tot felul de pseudo-ziaristi, de deformatori de opinie, de târâtoare prădătoare înregimentate în presa vândută, aservită, complice dezastrului economic, moral și social prin prestații de manipulare, intoxicare și demoralizare, nu ne mai mirăm de ce atâta apatie, de lehamite la bieții români rămași fără mijloace de existență, dar și fără busolă și orizonturi senine. M-a oripilat, de pildă, recent, campania rapace a unor astfel de lichele împotriva unui adevărat român cu Țara și cu Dumnezeu în ființă: Dan Puric. Una din tot mai înverșunatele stigmatizări ale oamenilor de valoare nepătați de politicianism și servilism. Una din modalitățile abjecte și infecte de a li se pune pumnul în gură adevăraților români.

Un oarecare Mihai Ionescu, slugoi al „spălătorului de cadavre și penali” cum este cunoscut Gheroghe Smeoeanu care păstorește publicația Criterii Politice din Râmnicu Vâlcea,

semnează în 10 mai 2013, la comnadă politică, un articol plin de ură și scârboșenie împotriva artistului și gânditorului Dan Puric, repunând în vânzare o veche gogoasă umflată cu sila, portriviț căreia, celebrul artist, licean fiind, a fost securist... Și nici că putea găsi un titlu mai urât: Dan Puric – „Omul urât”! Iată ce poate debita mintea bolnavă de ură declarată a acestui strigoi labil: „Da, niciodată nu mi-a plăcut Dan Puric. Chiar mi-am părăsit două iubite, genul intelectuale cu ochelari, care mă stresau dând televizorul la maxim când vorbea un puric. Un actor oarecare, cu ceva charismă se apucă de sărbători să ne dea lecții de cre(ș)tinism, făcând pe deșteptul. Pe ultima (iubită) am părăsit-o când am aflat că dăduse vreo trei sute de mii pe două bilete la Sala Palatului să-l vedem pe omul urât. Nu am suportat cadoul și am plecat trântind ușa. Ulterior m-am tot gândit ce naiba are acest farseor de adună masele de școliiți, de intelectuali cu voci suave, de profesori și medicinime la pledoariile lui goale? Lipsa de profunzime a auditorului.

Puric este de fapt un demagog ceva mai criptat, spre deosebire de politicieni, știe să-și învelească tâmpeniile sub formă de stand-up comedy. Eu prefer un Jerry Seinfeld. Am avut în sfârșit și motivația lipsei mele de apetență pentru acest actor-predicator. La 17 ani a semnat un acord cu Securitatea cu scopul de a-și turna colegii de școală. Hopa, CNSAS-ul spune că nu are note importante date, dar marele geniu care bate câmpii dovedește lipsă de moralitate încă din fața adolescenței...”

Iar o duduie care duduie (!), Sereșan Ana Alexa Maria de la aceeași execrabilă publicație de scandal și de canal, prestează pe rețelele de socializare, și mai ales pe facebook, intoxicarea cu astfel de mizerii nonjournalistice. Revoltat, am apelat la cercurile mele de prieteni să o „excrete” de pe listele lor în care s-a infiltrat ca să calomnieze oamenii în care încă mai credem.

Politica de popire...

Cezar
A. Mihalache

Adevărul e că ar trebui și ei să se străduiască mai mult! Iar de nu vor să fie restructurați, să-și mai o slujbă. O slujbă de pomenire a agriculturii care e oricum pe ducă. Pentru preoți vin, dară, vremuri grele. Alegerile electorale sunt mult prea îndepărtate, iar treburile pe care le fac pentru partea lor de venit de la bugetul de stat nu mai dau satisfacție unei puteri care vrea mai multă muncă pentru aceeași sau chiar mai puțini bani. Mai ales acum când guvernării sunt gata să mai lase pe drumurile austerității încă 10 000 de bugetari. Așa că, e cam dusă speranța unor popi, obișnuiți să facă slujbă în fața paparudelor politice pentru a avea garanția că nu se va atinge nimeni de ei, de banii lor, de industria preoțească de tip srl, cu venituri nedecarate și nefiscalizate... Și trebuie să-și extindă „serviciile” în alt plan decât cel al racolării politice pe post de agent electoral!

O primă însărcinare pentru aceștia a găsit-o ministrul agriculturii. Suplimentarea activității preoțimii cu sutana propagandei. O idee îndrăznească și admirabilă ca vitează de impunere de vreme ce însuși capul bisericii a semnat și apostilat contractul de popire a popilor cu promovarea Agriculturii. Iar

reușita robului lui Dumnezeu, Daniel, este remarcabilă și pentru faptul că, până acum, nici un fost ministru al Agriculturii, nici măcar aceia care au purtat cândva straie preoțești, nu a realizat asemenea împlinire!

Și totuși, transformarea preoților în agenți de promovare a măsurilor agrare nu are nici o legătură cu seceta care stă să ne pârjolească pământurile ori cu slujbele de invocare a ploii, ci fac parte din programul de asigurare de către putere a rezervei de cadre care să suplinească bugetarii ce urmează a fi dați afară. Căci, deși pare penibil, ca având atâtea instituții publice la nivel central și local, guvernul să se bazeze pe popi în promovarea proiectelor europene, nu la fel stau lucrurile dacă privim proiectele guvernanților de a „externaliza” o serie de responsabilități, precum cele PR și comunicare, în sarcina altor instituții. În speță, Biserica, „pedepsirea” popilor cu slujba de pomenire a nevoilor agriculturii după slujba de Duminică nefiind probabil decât o primă sarcină suplimentară identificată. Căci, aceștia pot fi instruiți și ca agenți fiscali de înspăimântare a țaranului dar și ca „rezerve” de „înalti” funcționari, mai ales având în vedere relațiile lor „sus” puse, care să suplinească aparatul tehnic al Statului în situația unor greve declanșate de „colegii” lor,

bugetari de rând, nu-i așa?! Să dea ei, de exemplu, pensia la țărani după slujba de Duminică! Folosindu-se, după cum singur precizează ministrul-copil al Agriculturii îmbătrânite, de influența lor. Aia care, la alegeri, are o polarizare precisă, dar între, e plătită cam degeaba de orice guvern.

Și nu prea încapă îndoială: popii o să facă tot ce le cere o putere cam neortodoxă în mecanismele ei de „guvernare”. Pentru că ar fi mai scumpă plata impozitelor, când, în locul eventualelor colectări de taxe la stat, biserica poate da măsura naturii spirituale a muncii lor de influențare. Treaba e, cui vor vorbi preoții, ca agenți de promovare a politicilor agricole destinate tinerilor? Că prin biserici sunt mai mult bătrâni! Or, ținând cont de treburile bărbaților de prin satele noastre, poate era mai fericită semnarea unui acord cu uniunea nepatronală a cârciumarilor?!

Oricum, cum-necum, cert e faptul că, după apostilarea acordului dintre cei doi Danieli, al muritor de rând și cel ce ar fi trebuit să apere harul preoțesc pus în slujba celor sfinte, puterea a făcut rost de 7 000 de reprezentanți guvernamentali în teritoriu. Gratis! Pentru că și popii trebuie să plătească într-un fel pentru subvențiile de care beneficiază biserica prin

Agencia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură. În fond, parohiile au luat subvenții, bisericile au primit și ele cele cuvenite, ba și o mitropolie, cea a Moldovei (e drept, singura, doar asta doar pentru că a fost singura care a făcut solicitări de sprijin pe suprafață!), arhiepiscopiile, protopopiatele...

Desigur, preoțimea poate fi doar prima categorie aleasă de Putere la materializarea conceptului de om-nou (de fapt, ăla vechi, al comuniștilor). Și poate că în politica de forfetare a ministrului Gr(o)apini, în speță în metodologia de aplicare a impozitului forfetar, vor fi introduse reduceri și scutiri pentru agenții comerciali care pun la capătul patului de hotel sau sub frapiera restaurantelor broșuri de promovare a măsurilor de hazna budapontiană.

Așa că, după ce în urmă cu doi ani, portocalii, care ar trebui să roșească astăzi de invidie!, nu reușeau să convingă Biserica să se implice, pro-domo, în promovarea de predici despre Internet și implementarea rețelelor la sate (!), astăzi preoții ar putea ajunge chiar și în percepatori de ocazie. Că tot vrea puterea să desființeze Garda finanțiară, pentru a o înlocui o nouă autoritate: Direcția Anti-Fraudă. Că doar asta știu să facă guvernării când nu au habar a conduce!

Să schimbe tot și pe toate, poate de la un CNA transformat în Direcție anti-comunicare până la o Direcție de Discriminare (a majorității).

P.S.:

În organigrama Ministerului Agriculturii există Direcția generală de dezvoltare rurală, Direcția coordonare politici europene, programe cu finanțare UE și relații internaționale, Compartimentul programe cu finanțare UE și relații internaționale, Compartimentul afaceri europene... La nivel județean sunt constituite Direcții agricole și reprezentanțe ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură și ale Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit. Pe lângă consiliile județene ființează Camere agricole, cu filiale zonale și reprezentanți în cadrul fiecărei primării. În fapt, mii de angajații care au ca sarcină de serviciu convingerea fermierilor despre eficiența politicilor agricole ale Guvernului. Și totuși, puterea se bazează pe preoți pentru a promova la sate măsurile de sprijinire a agriculturii, precum instalarea tinerilor fermieri sau crearea fermelor familiale, ori indoctrinarea vizavi de avantajele asocierii!

Compatrioții din legendara Tribalialia

Corneliu
Vlad

Oricât de straniu ar putea părea, în „străinătatea imediată” sau, mai cordial spus, în „vecinătatea imediată” a României se afla un ținut al cărui nume de legendă este Tribalialia. În acest ținut, învăluit de mistere ale trecutului dar și împovărat de o istorie răvășită, s-a întrunit, în această primăvară, în cea de a patra ediție a sa, Congresul Internațional al Jurnaliștilor Români.

Ținutul de poveste al Tribalialiei, denumit astfel după numele anticilor săi locuitori din neamul tracic al tribalilor, este, de fapt, o regiune din estul Serbiei unde numărul etnicilor români este de circa 35 000 după statistici oficiale, dar de peste 300 000 după estimările specialiștilor și ale comunităților românești din Serbia. După cum se vede, mai sunt de dezlegat nu numai enigme ale trecutului, ci și ale unei realități prezente care-și așteaptă intrarea în normalitate. Enciclopediile ne învață că Tribalialia este una dintre „regiunile românești care nu au făcut parte din România” sau una din „țările romanofone din sudul Dunării”.

În acest ținut sud-

dunărean care se întinde între cursurile râurilor lantra, în Bulgaria și Morava, în Serbia, trăiește de totdeauna o comunitate românească mai puțin știută până nu demult, care și-a modelat și păstrat propria identitate într-o relativă izolare de arealul compact al națiunii române. Românii și „Româniile” mai

mari sau mai mici din jurul statului național român de astăzi și-au dus viața, prin istorie, în împrejurări mai mult sau mai puțin faste pentru menținerea lor identitară și mai mult sau mai puțin cunoscute de compatrioții lor cu capitala la București.

Românii din Timoc au fost întotdeauna și printre cei mai oropsiți, în trecut, și printre cei mai discriminați,

mai aproape de zilele noastre, ba chiar și astăzi. Ei au fost - și continuă încă să rămână - una dintre cele mai puține cunoscute comunități românești din afara granițelor de azi ale României. În ultimul secol, nesiguranța și neîncrederea instalate în sud-estul Europei după războaiele balcanice și primul

valoni în Belgia sau despre secesioniștii basci și catalani din Spania decât despre românii timoceni.

Și iată că de câțiva ani îndelungatul purgatoriu al tăcerii și izolării romanilor sud-dunăreni din Serbia (dar și din Bulgaria) are șanse să se încheie. Serbia, care aspiră să intre în Uniunea Europeană, s-a angajat să acorde, în sfârșit, drepturile cuvenite acestei minorități românești din estul țării, fără însă ca autoritățile să acționeze întotdeauna cu bună credință. După consacrată rețeta bolșevică, se acreditează ideea disocierii arbitrare între „români” și „vlahi”, iar accesul limbii române în școli și biserici este obstacolat de atâtea ori fie cu brutalitate, fie cu viclenie.

Și totuși, veștile bune încep să se înmulțească. După prima vizită din istorie a unui șef de stat român în această comunitate românească, președintele României a declarat că „situația minorității române din Serbia pare să fie cel mai fierbinte subiect în acest moment între cele două țări”. Situația comunităților de români sud-dunăreni beneficiază astăzi de o abordare politică, asigurată de un Protocol în materie încheiat

între Ministerele de Externe ale celor două țări. Comisarul OSCE pentru problemele minorităților naționale face potecă, de câțiva ani, între Belgrad, București și estul Serbiei pentru a superviza la fața locului procesul de intrare pe făgașul normelor europene.

Pentru înlesnirea comunicării între românii din nordul și sudul Dunării, a fost deschis punctul de trecere a frontierei Porțile de Fier II/Gherdap II. Copiii au început să învețe după abecedare cu grafia în limba română. În noul an școlar 2013-2014, limba română va fi cuprinsă în programa școlară pentru toate unitățile de învățământ din estul Serbiei. În sfârșit, în 2014, când în Serbia vor avea loc alegeri pentru Consiliile minorităților naționale, românii din Timoc spera să obțină controlul Consiliului Național al Minorității Vlahe, după ce, în 2010, acest drept al lor a fost uzurpat de niște așa-zisi „vlahi”.